

Arrest

nr. 192 005 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 12 april 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2017 met referentnummer 69805.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2016 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter*, waaruit blijkt dat de bloedverwantschap werd bewezen door middel van de geboorteakte en dat de verzoeker tevens een reispas en een schrijven van de moeder van de referentiepersoon van 13 april 2016 heeft overgelegd.

Op 29 maart 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 12 april 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.09.2016 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd veroordeeld op 18.06.2001 door de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete van 150BEF(x 200= 30.000 BEF)(vervangende gevangenisstraf: 14 dagen) voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Betrokkene werd veroordeeld op 07.04.2003 door de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel van 5 jaar en 18 maanden, een geldboete van 1.000,00 EUR (x5= 5.000 euro) (vervangende gevangenisstraf van 3 maanden) met probatie-uitstel van 3 jaar voor 850,00 euro (x5= 4.250 euro) en een bijzondere verbeurdverklaring met probatie-uitstel van 3 jaar voor ‘Verdovende middelen: bezit zonder vergunning, ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; Verdovende middelen: verkoop / het te koop stellen zonder vergunning; Verdovende middelen: bezit zonder vergunning.’

Betrokkene werd veroordeeld op 07.05.2003 door de politierechtbank te Gent tot een geldboete van 50 euro (x5= 250 euro) (vervangende gevangenisstraf: 8 dagen) met uitstel van 1 jaar voor 25 euro (x5= 125 euro) voor onopzettelijke slagen en verwondingen in het verkeer.

Betrokkene werd op 13.08.2004 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete van 100 euro (x5= 500 euro) (vervangende gevangenisstraf: 8 dagen) voor ‘het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening.

Betrokkene werd op 11.02.2008 veroordeeld door het hof van beroep te Gent tot een werkstraf van 300 uren (vervangende gevangenisstraf van 20 maanden) en een geldboete van 400 euro (x 5,5= 2.200 euro) (vervangende gevangenisstraf van 3 maanden) voor ‘bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf(herhaling) en voor ‘wapen(s) vuurwapen(s): het dragen zonder wettige reden zonder vergunning (herhaling)

Uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de ‘georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van

minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. De referentiepersoon werd geboren op 26.04.2002. Desondanks heeft betrokkene zich er in diezelfde periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de Belgische referentiepersoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.

De voorwaarden voorzien in artikel 47 van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Van medische problemen is hier geen sprake. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"2.1.1. Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat de bestreden beslissing echter niet in proportie staat tot het gezinsleven van verzoeker en zijn Belgische minderjarige kinderen.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn Belgische kinderen) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Immers, verzoeker is de vader van twee Belgische minderjarige kinderen, een zoon M. (...) die geboren is op 26 april 2002 en een dochter H. (...) die geboren is op 26 juli 2006 en welke dus 15 en 11 jaar oud zijn.

Deze kinderen zijn in België geboren en getogen en hebben geen enkele band met Marokko, het thuisland van verzoeker.

Bovendien zijn verzoeker en de moeder van zijn kinderen gescheiden en bezoekt verzoeker wekelijks zijn kinderen. Indien geen verblijf aan verzoeker wordt toegekend, heeft dit uiteraard ook repercussies op de socio-economische situatie van zijn Belgisch kinderen.

Het is immers geenszins in het belang van de kinderen van verzoeker dat hun vader in een illegale en preciaire situatie verblijft. In deze situatie kan verzoeker immers onmogelijk de primaire behoeften van zijn kinderen verzekeren.

Uit de opmerking van verweerder dat het 'het gezin het vrijstaat zich elders te vestigen waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest', blijkt duidelijk dat verweerder dan ook geen rekening gehouden met de specifieke kenmerken van verzoekers situatie, met zijn familiale situatie, alsook het feit dat verzoeker gescheiden is van de moeder van zijn Belgische kinderen.

Uiteraard zal de moeder van verzoekers kinderen geenszins bereid zijn zich elders te vestigen buiten België, gelet op het feit dat zij gescheiden is van verzoeker. Noch zal zij bereid kunnen gevonden worden om in dermate haar leven aan te passen teneinde verzoeker toe te laten contact te onderhouden met zijn kinderen. Een terugkeer van verzoeker naar Marokko komt er dan ook de facto op neer dat hij zijn kinderen niet meer zal zien.

Door verweerder werd dan ook geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker gescheiden is en hierdoor het contact met zijn kinderen zal verdwijnen indien hij België verlaat. Dat verweerder dan ook geen rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Immers, in de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezins- en familiale situatie van verzoeker, noch worden de belangen van verzoeker en zijn kinderen afgewogen tegenover het belang van de Belgische samenleving.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt nochtans dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het

belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.1.2. Dat er immers geen twijfel kan bestaan omtrent het feit dat er in casu sprake is van het bestaan van een gezins- en privéleven, zowel op dit ogenblik, als op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Aangezien verzoeker vader is van twee Belgische minderjarig kinderen en sinds de geboorte van zijn kinderen voor hen zorgt, ook na de scheiding van zijn echtgenote, is er zonder twijfel sprake van een hechte relatie en sprake van een gezinsleven.

Bovendien was verweerder op de hoogte van het gezinsleven van verzoekster bij het nemen van de bestreden beslissing en werd dit gezinsleven niet betwist, noch in het administratief dossier, noch in de bestreden beslissing zelf.

Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM moet dan ook worden aangenomen.

2.1.3. Daarnaast werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

In casu beperkt de bestreden beslissing zich louter tot de opmerking dat verzoeker door zijn gedrag ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Voorts maakt verweerder een opsomming van de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen.

Verzoeker betwist niet dat hij fouten heeft gemaakt, waarvoor hij zich diep schaamt en waarvan hij enorme spijt heeft. Verzoeker werd echter hiervoor reeds veroordeeld door de rechtbank en heeft ook zijn straffen ondergaan. Sinds 2008 heeft verzoeker echter geen enkele veroordeling meer op zijn naam, zodat hij nagenoeg de laatste 10 jaar een onberispelijk leven leidt.

Bovendien maakt verweerder enkel gewag van de door verzoeker opgelopen veroordelingen, doch zijn de strafdossiers niet aan het administratief dossier toegevoegd.

Verweerder verwijst naar het Kaderbesluit 2004/757/JBZ rond georganiseerde drugshandel, evenwel is geenszins duidelijk uit de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen of het een veroordeling betrof voor georganiseerde drugshandel of een eenmalige verkoop van bv. cannabis (wat uiteraard evenmin te vergelijken is, doch wat wel een enorm verschil uitmaakt.

Dat de motivering van verweerder, door louter een opsomming te maken van de veroordeling en te verwijzen naar art. 43 Vw., dan ook geenszins omstandig is en louter een standaardformulering uitmaakt.

Immers wordt geen enkele motivering gegeven waarom in het concrete geval van verzoeker de weigering van verblijfsrecht voor hemzelf of zijn kinderen (die inmiddels 15, respectievelijk 11 jaar ononderbroken in België leven) geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing of de individuele situatie van verzoeker wel onderzocht werd en dus de zorgvuldigheidsplicht in acht genomen werd.

Verweerder gaat dan ook voorbij aan het feit dat verzoeker vader is van Belgische minderjarig kinderen die reeds hun ganse leven in België wonen en de weigering van een verblijfsrecht aan verzoeker uiteraard ook repercussies heeft op de situatie van zijn kinderen.

Verweerder heeft evenwel nagelaten dit te onderzoeken en heeft met een stereotype en eenvoudige formule (fraus omnia corrumpit) de aangehaalde motieven van verzoeker verworpen.

Dat "vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn" ¹.

Tenslotte moet verweerder bij het uitoefenen van zijn discretionaire bevoegdheid het redelijkheidsbeginsel in acht nemen en mag er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd².

Dat verweerder in casu geen onderzoek heeft gedaan naar de individuele situatie van verzoeker en dan ook kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op het voorgaande, is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en schendt deze de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

2.1.5. Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« (...)».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat het legaal verblijf van verzoekster verstreken is.

Uit een dergelijke motivering blijkt dan ook geenszins of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker en dit conform artikel 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM, bij het afleveren van dit bevel.

Dit terwijl verweerder genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoeker twee Belgische minderjarige kinderen heeft.

Bij het uitvoeren van het bevel werd heeft hiermee dan ook geen rekening gehouden, noch werd enige motivering gegeven waarom verweerder het niet nodige achtte dit in overweging te nemen.

Tenslotte wordt enkel een standaardformulering in de bestreden beslissing opgenomen waarin verwezen wordt naar het feit dat rekening werd gehouden met artikel 74/13 Vw. Er wordt gemotiveerd dat het het gezin vrijstaat zich elders als gezin te vestigen waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en verzoeker een andere verblijfplaats kiest.

Uit een dergelijke formulering blijkt opnieuw dat geenszins rekening werd gehouden met artikel 74/13 Vw. en de erin vervatten bepalingen.

Immers, verzoeker is gescheiden van de moeder van zijn kinderen, zodat deze laatste geenszins bereid zal kunnen gevonden worden om zich in het buitenland te vestigen. Evenmin zal zij bereid zijn om haar leven zo in te richten dat verzoeker nog vaak contact heeft met zijn kinderen indien hij in Marokko zou verblijven.

Thans bezoekt verzoeker wekelijks zijn kinderen, wat uiteraard niet mogelijk is wanneer hij in Marokko zou verblijven. De kinderen van verzoeker mogen dan ook geenszins het slachtoffer worden van de fouten die hun vader in het verleden heeft begaan.

Dat de bestreden beslissing en het bevel van 30 dagen dan ook geen rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker en meer bepaald zijn specifieke situatie waarbij hij gescheiden is van de moeder van Belgische kinderen.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, van artikel 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 E.V.R.M., van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de formele motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen, van artikel 74/13 Vw., van het motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het gezinsleven en met zijn twee minderjarige kinderen die hij wekelijks bezoekt. Door de bestreden beslissing zal hij geen contact meer kunnen houden met zijn kinderen. De feiten waarvoor hij veroordeeld werd dateren van bijna 10 jaar terug en sindsdien heeft hij zich onberispelijk gedragen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft dat de bestuurde in de hem aanbelangende beslissing de gronden kan terugvinden waarop die beslissing gesteund is om aldus met kennis van zaken te kunnen nagaan of het zinvol is gebruik te maken van de beroepsmogelijkheden waarover de bestuurde in rechte beschikt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de feitelijke en juridische motieven op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, te weten dat dat het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet, omwille van verzoekers persoonlijk gedrag. Zijn verblijf is ongewenst om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Uit het middel blijkt dat verzoeker die motieven kent en ze inhoudelijk aanvecht, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

In de bestreden beslissing wordt verder een opsomming gegeven van de strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen. Vervolgens wordt er gesteld dat uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt zowel voor de openbare orde als voor de openbare veiligheid.

Verzoeker stelt dat zijn veroordeling dateren van bijna 10 jaar geleden en dat hij derhalve actueel geen gevaar vormt.

Hij kan evenwel niet ontkennen dat er in zijn hoofde sprake is van récidivé, met name wat de veroordelingen van 18.06.2001 en 13.08.2004 betreft voor het toebrengen van slagen, zodat omwille van die reden alleen al kan worden gesteld dat hij actueel een gevaar vormt voor de openbare orde als voor de openbare veiligheid. Het loutere feit dat de feiten waarvoor hij veroordeeld is dateren van enkele jaren geleden, verhindert de verwerende partij geenszins om, gelet op de veelvuldige veroordelingen die hij heeft opgelopen, een gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid te weerhouden,

Een dergelijke beslissing is alleszins geenszins kennelijk onredelijk te noemen.

Bovendien kan verzoeker niet voorhouden als zou er geen rekening gehouden zijn met zijn gezinsleven. Immers wordt de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd in de het licht van de referentiepersoon, zijn zoon, die op 26.04.2002 geboren is.

In de bestreden beslissing wordt evenwel aangegeven dat het persoonlijk en familiaal belang ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde immers in het arrest met nummer 49.830 van 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren..

Uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij het familiale en persoonlijke belang van verzoeker wel degelijk in overweging genomen heeft en heeft geoordeeld dat dit ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het betoog van verzoeker laat bijgevolg niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is niet gegrond."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag van de verzoeker om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd

omdat “(u)it de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”, wat omstandig wordt toegelicht aan de hand van de door de verzoeker in het verleden opgelopen veroordelingen, en omdat “(h)et familiale en persoonlijke belang van betrokkene (...) ondergeschikt (is) aan de vrijwaring van de openbare orde”, wat eveneens wordt geduid. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”, waarbij tevens rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat niet wordt betwist dat de verzoeker zich op een gezinsleven met zijn kinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM kan beroepen.

Daargelaten de vraag of het in deze zaak gaat om een eerste toelating, dan wel om een weigering van een voortgezet verblijf, wordt er op gewezen dat inzake immigratie het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Te dezen is de bestreden beslissing gebaseerd op artikel 43 van de Vreemdelingenwet zodat, aangenomen dat er een inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoeker zou zijn, deze bij wet is voorzien. Voorts heeft deze verblijfsreglementering tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat het de taak is van de Staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verblijfsweigering is ingegeven door de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten. Zo de bestreden beslissing als een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van de verzoeker dient te worden beschouwd, dan streeft zij aldus één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na.

De volgende vraag die rijst, is of de inmenging noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte, en proportioneel is met het nagestreefde doel (cf. EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, § 52).

In de bestreden beslissing worden de verschillende vaststellingen opgesomd waarom de verzoeker “een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”, met name dat hij “werd veroordeeld op 18.06.2001 door de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete van 150BEF(x 200= 30.000 BEF)(vervangende gevangenisstraf: 14 dagen) voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid”, dat hij “werd veroordeeld op 07.04.2003 door de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel van 5 jaar en 18 maanden, een geldboete van 1.000,00 EUR (x5= 5.000 euro) (vervangende gevangenisstraf van 3 maanden) met probatie-uitstel van 3 jaar voor 850,00 euro (x5= 4.250 euro) en een bijzondere verbeurdverklaring met probatie-uitstel van 3 jaar voor ‘Verdovende middelen: bezit zonder vergunning, ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; Verdovende middelen: verkoop / het te koop stellen zonder vergunning; Verdovende middelen: bezit zonder vergunning”, dat hij “werd veroordeeld op 07.05.2003 door de politierechtbank te Gent tot een geldboete van 50 euro (x5= 250 euro) (vervangende gevangenisstraf: 8 dagen) met uitstel van 1 jaar voor 25 euro (x5= 125 euro) voor onopzettelijke slagen en verwondingen in het verkeer”, dat hij “op 13.08.2004 veroordeeld (werd) door de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboet van 100 euro (x5= 500 euro) (vervangende gevangenisstraf: 8 dagen) voor ‘het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening” en dat hij “op 11.02.2008 (werd) veroordeeld door het hof van beroep te Gent tot een werkstraf van 300 uren (vervangende gevangenisstraf van 20 maanden) en een geldboete van 400 euro (x 5,5= 2.200 euro) (vervangende gevangenisstraf van 3 maanden) voor ‘bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf(herhaling) en voor ‘wapen(s) vuurwapen(s): het dragen zonder wettige reden zonder vergunning (herhaling)”. De verzoeker betwist deze vaststellingen, die alle steun vinden in het administratief dossier, niet.

De verzoeker acht de bestreden beslissing niet in proportie met zijn gezinsleven. Hij licht toe dat hij de vader is van twee Belgische minderjarige kinderen, dewelke hier geboren werden op 26 april 2002 en op 26 juli 2006 en die geen enkele band hebben met zijn land van herkomst, dat hij gescheiden is van de moeder van zijn kinderen en dat hij zijn kinderen wekelijks bezoekt. Hij meent dan ook dat wanneer hem geen verblijf wordt toegekend, dit ook repercussies heeft op de socio-economische situatie van zijn kinderen, daar hij dan onmogelijk de primaire behoeften van zijn kinderen kan verzekeren.

De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat hij in België een gezinsleven heeft met zijn minderjarig kind, in functie van wie hij een verblijfsaanvraag heeft ingediend. Desalniettemin werd *in casu* geoordeeld dat “(h)et *familiale en persoonlijke belang van betrokkene (...) ondergeschikt (is) aan de vrijwaring van de openbare orde*”, waarbij in overweging werd genomen dat uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten waarvoor de verzoeker werd veroordeeld blijkt dat zijn persoonlijk gedrag “*een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving*”, en dat de verzoeker er zich in de periode dat de referentiepersoon werd geboren heeft toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren, wat “*allerminst (getuigt) van verantwoordelijkheid tegenover de Belgische referentiepersoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden*”. Aldus blijkt dat in de bestreden beslissing – in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt – wel degelijk de belangen van de verzoeker en zijn kinderen worden afgewogen tegenover het belang van de Belgische samenleving.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing nog gesteld dat het “*het gezin vrij(staat) zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest*” en dat dit “*niet noodzakelijk afbreuk (hoeft) te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden*”. Waar de verzoeker nog laat gelden dat uit deze opmerking blijkt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke kenmerken van zijn situatie, met zijn familiale situatie en met het feit dat hij gescheiden is van de moeder van zijn kinderen, nu de moeder van zijn kinderen “*(u)iteraard (...) geenszins bereid (zal) zijn zich elders te vestigen buiten België, gelet op het feit dat zij gescheiden is van verzoeker*” en evenmin “*bereid (zal) kunnen gevonden worden om in dermate haar leven aan te passen teneinde verzoeker toe te laten contact te onderhoud(en) met zijn kinderen*”, zodat zijn terugkeer naar Marokko er “*de facto op neer(komt) dat hij zijn kinderen niet meer zal zien*”, beperkt hij zich tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De verzoeker legt geen enkel concreet stuk voor waaruit een dergelijk gebrek aan bereidheid bij de moeder van zijn kinderen zou blijken. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de overwegingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake zijn gezinsleven, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Bovendien gaat de verzoeker er met dit betoog aan voorbij dat in de bestreden beslissing in de eerste plaats wordt gesteld dat zijn familiale en persoonlijke belang *in casu* ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Ook waar de verzoeker voorhoudt dat hij onmogelijk de primaire behoeften van zijn kinderen kan verzekeren wanneer hem geen verblijf wordt toegekend, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken waarover de Raad beschikt, blijkt dat de verzoeker reeds geruime tijd geen verblijfsrecht heeft in België en uit niets blijkt – en de verzoeker toont niet aan – dat (de primaire behoeften van) zijn kinderen hiervan schade hebben ondervonden. Voorts wordt niet ingezien – en de verzoeker licht niet toe – waarom de verzoeker vanuit zijn land van herkomst de socio-economische situatie van zijn kinderen niet zou kunnen in stand houden.

Voor zover de verzoeker betoogt dat hij voor zijn fouten, “*waarvoor hij zich diep schaamt en waarvan hij enorme spijt heeft*”, reeds veroordeeld werd en zijn straffen heeft ondergaan en dat hij sinds 2008 “*geen enkele veroordeling meer op zijn naam (heeft), zodat hij nagenoeg de laatste 10 jaar een onberispelijk leven leidt*”, beperkt hij zich tot het minimaliseren van de vaststellingen in de bestreden beslissing, zonder *in concreto* aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van de verschillende veroordelingen die in de bestreden beslissing worden aangehaald op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat “*(u)it de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving*” en het familiale en persoonlijke gedrag van de verzoeker dan ook ondergeschikt heeft geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Waar de verzoeker er nog op wijst dat de strafdossiers niet aan het administratief dossier werden toegevoegd, wordt er op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen kennis dient te nemen van de strafdossiers van de verzoeker, die in beginsel niet toegankelijk zijn voor de verwerende partij, doch wel voor de verzoeker, die gelet op de door hem doorlopen strafprocedures geacht kan worden kennis te hebben van deze dossiers, minstens hiervan kennis had kunnen nemen. Opdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met kennis van zaken een inschatting kan maken, volstaat het dat het administratief dossier, zoals te dezen het geval is, de uittreksels bevat uit het strafregister, zoals die door de directeur van de gevangenis werden overgemaakt aan de dienst Vreemdelingenzaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waarin duidelijk, maar bondig de data, de aard en de reden van de door de verzoeker opgelopen veroordelingen worden vermeld. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat het feit dat de strafdossiers *an sich* niet zijn opgenomen in het administratief dossier bovendien geen invloed heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing, nu *in casu* de verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde feiten niet betwist.

Voor zover de verzoeker stelt dat uit de veroordeling die hij heeft opgelopen geenszins duidelijk is “*of het een veroordeling betrof voor georganiseerde drugshandel of een eenmalige verkoop van bv. cannabis*”, laat hij na de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Hoewel hij zelf zeer goed weet of behoort te weten waarvoor hij veroordeeld is en ervan kan worden uitgegaan dat het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent van 7 april 2003 hem werd betekend, brengt hij geen enkel gegeven aan dat er op zou wijzen dat het hier ging om “*een eenmalige verkoop van bv. cannabis*” en niet om een veroordeling voor georganiseerde drugshandel. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt opgemerkt dat de georganiseerde drugshandel een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties, en wordt verwezen naar het “*kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel*”.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het handhaven van de openbare orde en het doen naleven de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat zijn legaal verblijf is verstreken. In de bevelscomponent van de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk overwogen dat “*(e)r (...) bij deze beslissing wel degelijk rekening (werd) gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980*”, waarbij verder wordt toegelicht dat het “*het gezin vrij(staat) zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest*” en dat dit “*niet noodzakelijk afbreuk (hoeft) te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden*”. Ten slotte wordt nog overwogen dat er “*(v)an medische problemen (...) hier geen sprake (is)*”.

De verzoeker betoogt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met zijn gezins- en familieleven conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe dat hij “*gescheiden (is) van de moeder van zijn kinderen, zodat deze laatste geenszins bereid zal kunnen gevonden worden om zich in het buitenland te vestigen*” en dat zij “*(e)venmin (...) bereid (zal) zijn om haar leven zo in te richten dat verzoeker nog vaak contact heeft met zijn kinderen indien hij in Marokko zou verblijven*”, zodat het, wanneer hij in Marokko zou verblijven, niet meer mogelijk is om zijn kinderen, zoals nu, wekelijks te bezoeken. Er wordt evenwel nogmaals op gewezen dat de verzoeker zich beperkt tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig

begin van bewijs, dat hij geen enkel concreet stuk voorlegt waaruit een dergelijk gebrek aan bereidheid bij de moeder van zijn kinderen zou blijken en dat hij met een dergelijke summierere uiteenzetting niets meer doet dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de overwegingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake zijn gezinsleven, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN